

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Pavla Molka a soudců Ondřeje Bartoše (soudce zpravodaj) a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **Universal World s. r. o.**, se sídlem Táborská 880/14, Praha 3, zastoupené JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem Vysoká 149/4, Liberec X, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2025, č. j. 18145/1.30/24-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2025, č. j. 10 Ad 5/2025-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám advokáta JUDr. Martina Köhlera do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ve věci šlo o přestupky žalobkyně na úseku zaměstnanosti; Nejvyšší správní soud ale nemohl posoudit věc meritorně, protože stěžovatelka neuplatnila žádné kasační námitky, které by směřovaly proti rozhodovacím důvodům městského soudu.

[2] Oblastní inspektorát práce pro Ústecký a Liberecký kraj (dále „inspektorát“) uložil žalobkyni pokutu ve výši 180 000 Kč za přestupky podle § 140 odst. 1 písm. c) a podle § 140 odst. 2 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023. Těchto přestupků se žalobkyně dopustila tím, že ve dvou případech (pana H. a paní K.) umožnila výkon nelegální práce svým zaměstnancům a v jednom případě neměla na pracovišti kopii dokladu prokazujícího existenci pracovněprávního vztahu (pracovní smlouvy). Žalobkyně se proti rozhodnutí inspektorátu odvolala k žalovanému, který její odvolání zamítl. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného pak Městský soud v Praze také zamítl napadeným rozsudkem.

[3] Proti rozsudku městského soudu se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brání kasační stížností. Ta je však nepřipustná.

[4] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby vůbec byla způsobilá k projednání, musí kvalifikovaně zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž směřuje.

[5] Stěžovatelka tvrdí, že uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky. Je logické, že tento kasační důvod nebude přinášet zcela nové argumenty – ostatně v kasačním řízení obvykle nelze řešit jiné otázky, než které byly předmětem řízení už u soudu prvního stupně (§ 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s.). I tak by ale kasační stížnost měla reagovat právě na argumenty soudu prvního stupně; měla by být vedena snahou přesvědčit Nejvyšší správní soud, proč jsou úvahy soudu prvního stupně chybné. V kasačním řízení je stanoven advokátní přímus ne proto, aby byla kasační stížnost jen formálně sepsána právním profesionálem, ale proto, aby obsahovala pokud možno propracované právní úvahy, jimiž se může Nejvyšší správní soud zabývat (usnesení NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 10 Afs 132/2021-38).

[6] Městský soud se v napadeném rozsudku řádně zabýval žalobní argumentací. V bodech 18 a 19 odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, proč považuje závěr o výkonu nelegální práce panem H. za správný. V této souvislosti zdůraznil obsah vyjádření jednatele stěžovatelky, který potvrdil existenci pracovněprávního vztahu a vyloučil stěžovatelčin argument, že se jednalo jen o společenskou úsluhu. V bodě 20 odůvodnění se městský soud zabýval skutkem týkajícím se paní K. Poukázal na to, že závěr o výkonu nelegální práce zde vyplývá zejména z faktického výkonu práce a také z dohody o provedení práce. Uzavřel, že stěžovatelka nijak konkrétně existenci pracovněprávního vztahu nezpochybnila (například tím, že by tvrdila, že určitý jeho znak nebyl naplněn). V obou případech městský soud odmítl zabývat se teoretickými úvahami ohledně „obojetné“ povahy některých činností, které stěžovatelka uvedla v replice.

[7] Městský soud se také podrobně zabýval přestupkem spočívajícím v nepředložení kopie pracovní smlouvy s panem P. (body 22–26 odůvodnění napadeného rozsudku). Vysvětlil, proč žalobní obrana stěžovatelky nemůže obstát: povinnost mít na pracovišti kopii pracovní smlouvy v sobě zahrnuje i povinnost tento dokument při kontrole předložit. Vyložil, že účelem zákonné povinnosti mít na pracovišti kopii dokladu prokazujícího existenci pracovněprávního vztahu je, aby bylo možné bez dalšího ověřit splnění příslušné zákonné povinnosti a aby bylo vyloučeno, že by doklad byl vyhotoven dodatečně. Městský soud se zabýval i povahou objektivní odpovědnosti stěžovatelky za uvedený přestupek; vysvětlil rozložení důkazního břemene a poukázal na to, že stěžovatelka netvrdila žádné okolnosti, které by mohly vést k její liberaci.

[8] Konečně se městský soud zabýval také výší pokuty. Rekapituloval její odůvodnění správními orgány a v bodě 32 odůvodnění svého rozsudku vysvětlil, proč je považuje za přezkoumatelné a dostatečné. Zabýval se podrobně také námitkou, že pokuta je pro stěžovatelku likvidační. K tomu odkázal na judikaturu NSS a rekapituloval stěžovatelčiny majetkové poměry, na jejichž zjištění správní orgány nerezignovaly. Ztotožnil se tím, že pokuta pro stěžovatelku likvidační není. Městský soud neshledal důvodnými ani zbylé námitky k údajným procesním pochybením správních orgánů.

pokračování

[9] Kasační stížnost na argumentaci městského soudu nijak konkrétně nereaguje. Na jejích prvních pěti stranách, po nezbytném úvodu, cituje nejprve výrok rozhodnutí žalovaného, poté výrok rozhodnutí inspektorátu. Následuje citace bodu 17 a úvodu bodu 18 odůvodnění napadeného rozsudku, po níž stěžovatelka opakuje žalobní text o neprokázání existence pracovněprávního vztahu a společenské úsluže. Ten doplňuje pouze obecnými výtkami směřujícími k městskému soudu (který navíc nepřipadně označuje jako „žalovaného“), že převzal závěr inspektorátu, neprokázal vinu žalobce a že jeho závěry nejsou podloženy relevantními důkazy. Následuje opět doslovně okopírovaný text žaloby (který je navíc zčásti tvořen citací rozhodnutí inspektorátu), opatřený zase jen poznámkou, že tyto závěry nesprávně převzal též městský soud. Poté stěžovatelka cituje body 25 a 26 odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že se s nimi nemůže ztotožnit; důvody toho opět doslovně přejímá z žaloby. Celá závěrečná pasáž (V.), týkající se výše pokuty, je znovu beze změny převzata z žaloby a je doplněna jen o obecnou poznámku o nesouhlasu se závěry „žalovaného“ (myšleno zřejmě městského soudu).

[10] V kasační stížnosti tak nelze nalézt žádné skutečné kasační námitky; kasační stížnost se nesnaží věcně polemizovat s rozsudkem, který napadá. Celé strany textu jsou doslova (a to včetně chyb a překlepů) převzaty ze žaloby a nic dalšího, vyjma ojedinělých citací částí odůvodnění napadeného rozsudku, v kasační stížnosti není. Je proto zřejmé, že kasační stížnost ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody městského soudu, ale míří výlučně proti rozhodovacím důvodům žalovaného (resp. dokonce spíše inspektorátu). Obecné poznámky o tom, že stěžovatelka se závěry městského soudu nesouhlasí, aniž by s nimi konkrétně věcně polemizovala, nelze považovat za kvalifikované kasační námitky.

[11] Taková kasační stížnost je ovšem podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Podobné kasační stížnosti již NSS v minulosti odmítl; současně vysvětlil, proč není třeba v takových případech vyzývat advokáta k tomu, aby kasační důvody doplnil (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 101/2020-17, body 11 a 12; nebo ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 13).

[12] Nejvyšší správní soud doplňuje, že kasační stížnost je *mimořádným* opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského (městského) soudu. Kasační řízení proto nemá probíhat tak, že účastník v nepodstatných rysech upraví svou žalobu a předloží ji formálně označenou jako kasační stížnost. Role NSS nespočívá v tom, aby v reakci na stále stejná účastníková tvrzení opisoval do svého rozsudku argumenty soudu prvního stupně. Takový postup by nebyl skutečným kasačním přezkumem. Současně by ale soud stěží mohl udělat něco jiného: může se totiž věcí zabývat jen se stejnou mírou pečlivosti, jakou svému podání věnoval sám účastník.

[13] Soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřipustnou. V takové situaci nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[14] Byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí navrhovateli zaplacený poplatek (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soud proto vrátil stěžovateli soudní poplatek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně 21. května 2026

Pavel Molek
předseda senátu